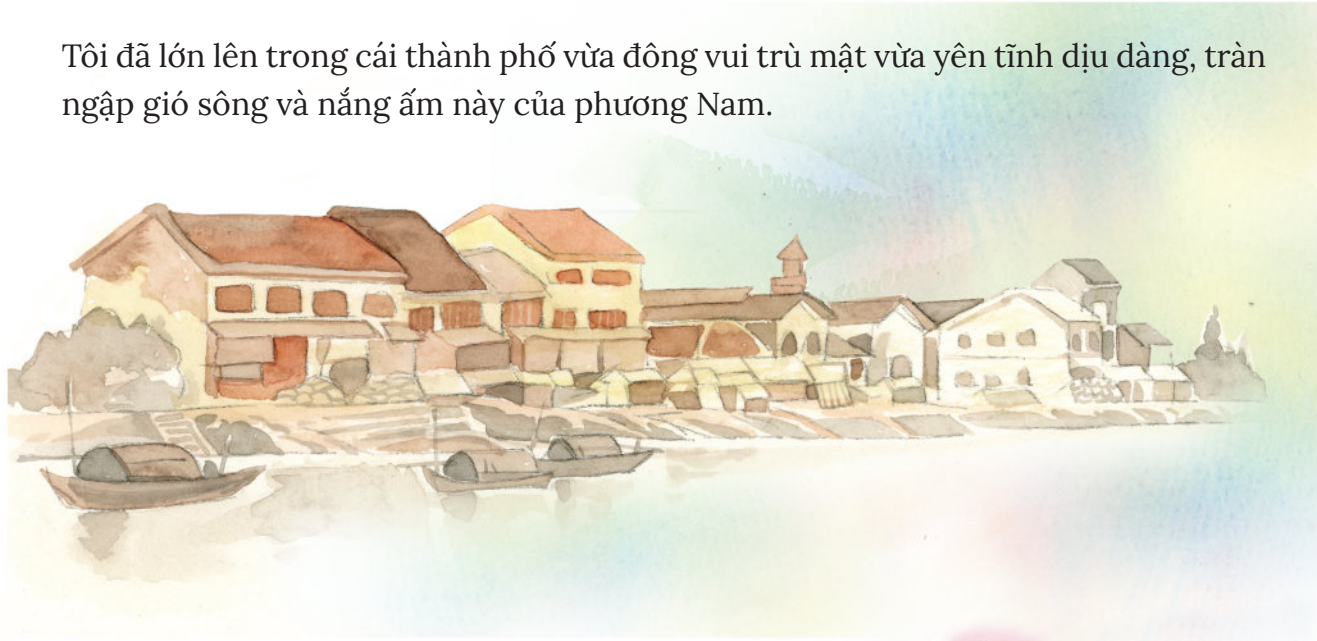

Tôi đã lớn lên trong cái thành phố vừa đông vui trù mật vừa yên tĩnh dịu dàng, tràn ngập gió sông và nắng ấm này của phương Nam.

Một đêm tôi đang ngủ, bỗng giật mình choàng dậy. Ngoài đường tiếng người kêu thét, tiếng chân chạy hỗn loạn. Lửa cháy khắp nơi trong thành phố giữa những tràng tiếng súng liên thanh nổ dồn dập...

Gia đình tôi thu xếp đồ đạc vào hai chiếc va-li, hối hả nhập vào đoàn người tản cư chạy ra khỏi thành phố...

Hai hôm sau, chúng tôi đến Cai Lậy. Ở Cai Lậy được một tuần lễ thì giặc Pháp mò lên. Gia đình tôi lại chạy về hướng Cái Bè. Rồi Cái Bè cũng mất. Gia đình tôi chạy vào đồng ruộng.

Nhưng chưa được mấy hôm, tàu bay giặc đã âm ỉ ù ù kéo đến bay lượn theo dọc các xóm bờ kênh bắn xuống như trấu vãi. Thế là chúng tôi phải đi ra hướng bờ sông Tiền Giang. Đến đây thì sức của má tôi đã yếu lắm. Lo sợ và cực nhọc đã quật má tôi ngã xuống mấy bận ở dọc đường.

Hễ có dịp dừng lại một nơi nào yên ổn, là y như một chốc sau, tôi đã lên má tôi, nhập bọn với đám trẻ con của những người tãn cư khác và bọn trẻ địa phương chưa hề quen biết bao giờ. Chúng tôi đi thật xa, ra tận giữa đồng, hoặc chui vào những khu vườn rậm, mặc sức bày ra đủ thứ trò chơi mà trước kia ở thành phố tôi chưa hề nghĩ ra.

Một buổi trưa, tôi theo mấy đứa chăn trâu mò vào đầm sen hót cá lia thia.

Bỗng có hai chiếc tàu bay khu trục đen sì ầm ầm bay tới. Như hai con ác điểu khổng lồ, chúng gầm rú lượn lên sà xuống, quần trên đầu xóm bờ sông, chỗ đám người tãn cư vừa dừng lại ban sáng.

Bom rơi từng chùm. Tiếng bom nổ rung rinh mặt nước đầm sen. Súng trên tàu bay bắn xuống dữ dội. Khói cuộn cuộn dọc theo bờ sông. Bọn chăn trâu chạy tứ tung.

Mãi đến tối, lửa vẫn còn cháy đỏ khắp làng. Tôi lần về đến nơi thì không thấy ba má tôi đâu nữa.

Ngôi nhà chúng tôi vào nghỉ nhờ ban sáng chỉ còn lại một đồng tro.

Một anh thanh niên tự vệ đi qua gặp tôi...

Tôi hỏi thăm ba má tôi, anh chẳng biết. Tôi hỏi nhiều người khác nhưng cũng chẳng ai biết cả. Họ bảo tôi cứ chạy dọc theo bờ sông, đi về hướng xóm trên xem, may ra có gặp chăng?

Tôi chạy dọc theo bờ sông, trượt lên ngã xuống, lần theo vết chân những người chạy trước mà đi mãi. Đến một ngã ba sông thì cùng đường.

Tôi ngồi xuống một gốc cây, chờ xem có chiếc xuồng nào tới để xin quá giang sang bên kia bờ.

